

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 208/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Gabrielom Gulbišom, Boženy Němcovej 22, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 1050/2010 a jeho uznesením z 24. septembra 2012, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoE 21/2013 a jeho uznesením z 23. augusta 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Oboer 365/2013 a jeho uznesením z 25. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na verejné prerokovanie vecí v jej prítomnosti zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 2 ods. 2, ako aj podľa čl. 144 ústavy postupom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 1050/2010 a jeho uznesením z 24. septembra 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoE 21/2013 a jeho uznesením z 23. augusta 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Oboer 365/2013 a jeho uznesením z 25. novembra 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka, ktorá je právnickou osobou podnikajúcou v oblasti poisťovníctva, požiadala súdneho exekútora [REDACTED], aby na základe rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3 C 226/2009 zo 14. októbra 2009 vymohol od povinného sumu 11,62 € s príslušenstvom. Okresný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie 22. apríla 2010, súdny exekútor vydal 20. mája 2010 upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré doručil povinnému 10. júna 2010.

Na základe námietok povinného proti exekúcii, v ktorých poukázal najmä na skutočnosť, že exekučný titul bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky, ktorá bola formulovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka, okresný súd uznesením sp. zn. 1 Er 1050/2010 z 12. októbra 2011 exekúciu zastavil. Krajský súd svojím rozhodnutím sp. zn. 1 CoE 92/2012 z 30. marca 2012 uvedené uznesenie okresného súdu zrušil ako neodôvodnené.

Po vrátení veci na prvostupňové konanie okresný súd nariadil vo veci pojednávanie, ktorého sa právny zástupca sťažovateľky nezúčastnil z dôvodu poruchy na motorovom vozidle, pričom svoju neprítomnosť telefonicky ospravedlnil a žiadal odročiť pojednávanie. Napriek tomu okresný súd konal bez účasti sťažovateľky a jej právneho zástupcu, keďže telefonická informácia sa administratívnou chybou ku konajúcemu sudcovi nedostala. Okresný súd tak vykonal dokazovanie a vyniesol rozhodnutie vo veci, čím odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom. Uznesením sp. zn. 1 Er 1050/2010 z 24. septembra 2012 okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú, hoci podľa sťažovateľky *„exekučný poriadok umožňuje vyhlásiť exekúciu za neprípustnú len podľa § 57 ods. 1 písm. g) a to ak je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Uvedený právny dôvod musí mať skutkový základ v objektívnej nemožnosti exekúciu vykonať. Nijaký takýto dôvod okresný súd v odôvodnení nedokázal uviesť.“*. Uznesenie okresného súdu je založené na tvrdení, že *„rozhodcovská doložka založila hrubý nepomer v právach zmluvných strán a nebola individuálne dojednaná“*, bez toho, aby bolo preukázané, že týmto ustanovením bolo postavenie povinného ako spotrebiteľa zmenené do tej miery, že vznikol hrubý nepomer v konkrétnom práve alebo povinnosti. Na základe uvedeného považuje sťažovateľky uznesenie okresného súdu za arbitrárne a svojvoľné.

Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom argumentovala odňatím možnosti konať pred súdom a tiež tým, že jej nebolo v konaní umožnené predniesť a navrhnuť dôkazy. Podľa jej názoru tiež okresný súd nesprávne aplikoval generálnu klauzulu vyplývajúcu z § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Krajský súd počas odvolacieho konania zaslal sťažovateľke výzvu na vyjadrenie, v ktorej uviedol, že zistený skutkový stav môže byť právne posúdený s použitím inej právnej normy, než ktorú aplikoval okresný súd, konkrétne podľa § 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Krajský súd dôvodil, že pre rozhodnutie je podstatné, či k uzavretiu rozhodcovskej doložky došlo „vo vzájomne vymenených listoch,“ pričom dospel k záveru, že medzi zmluvnými stranami nedošlo k faktickému vymeneniu listín – všeobecných poisťných podmienok obsahujúcich rozhodcovskú doložku, na základe ktorej konal a rozhodoval rozhodcovský súd. Sťažovateľka namietala, že uvedené tvrdenia sú nezmyselné, pretože okresný súd ani krajský súd opomenuli vykonať dôkaz listinami, ktoré boli vzájomne vymenené a preukazovali riadne uzavretie rozhodcovskej doložky. Podľa sťažovateľky z listinných dôkazov je nesporné, že rozhodcovská doložka bola dohodnutá vo vzájomne vymenených listoch, a tiež to, že v zmysle platného Občianskeho zákonníka nie je potrebné všeobecné poisťné podmienky poisťníkovi doručovať, stačí, ak sú mu oznámené.

Napriek uvedenému krajský súd vo svojom rozhodnutí dospel podľa názoru k nezmyselnému a listinným dôkazom odporujúcemu skutkovému a právnomu záveru, že riadnemu uzavretiu rozhodcovskej doložky chýbala „akceptácia povinným navrhnutej rozhodcovskej doložky zo strany oprávneného“, a preto je neplatná, a týmto je neplatný aj rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe.

Z dôvodu nesprávne ustáleného skutkového stavu a nesprávneho právneho záveru, ako aj z dokazovania vykonaného bez účasti sťažovateľky jej postupom krajského súdu bolo odňaté právo konať pred súdom. Súčasne jej bolo odňaté právo na kontradiktórnosť konania, keďže postup krajského súdu bol nepredvídateľný.

Nepreskúmateľnosť uznesenia krajského súdu sťažovateľke tiež znemožnila podať kvalifikované dovolanie na najvyššom súde, ale napriek tomu tento mimoriadny opravný prostriedok využila. Najvyšší súd svojím rozhodnutím dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné bez toho, aby sa zaoberal argumentmi sťažovateľky uvedenými v dovolaní.

Podľa názoru sťažovateľky v danej veci zjavne existovali dôvody na zrušenie uznesenia krajského súdu, ktorý v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia neúplne a nesprávne ustálil skutkový stav, a to najmä v postupe dojednávania rozhodcovskej doložky.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s právom sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako i právo sťažovateľa garantované čl. 48 ods.2 ústavy SR postupom Najvyššieho súdu SR porušujúcim čl. 2 odst. 2 ako i čl. 144 Ústavy a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. november 2014 sp. zn. 4 Oboer/365/2013 a postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. augusta 2013 sp. zn. 2CoE/21/2013 a postupom porušujúcim čl. 144 Ústavy SR a porušením čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 24. 9. 2012 pod sp. zn. 1 Er/1050/2010 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. november 2014 sp. zn. 4 Oboer/365/2013 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23. augusta 2013 sp. zn. 2 CoE/21/2013 a uznesenie súdu Rimavská Sobota zo dňa 24. 9. 2012 pod sp. zn. 1Er/1050/2010 sa rušia a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet JUDr. Gabriela Gulbiša, advokáta, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. Najvyšší súd Slovenskej republiky platbu vykoná na číslo účtu, ktorý advokát JUDr. Gabriel Gulbiš oznámi dodatočne.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom podľa čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ústavy vidí sťažovateľka v tom, že všeobecné súdy v exekučnom konaní rozhodli na základe neúplne a nesprávne zisteného skutkového stavu, vec nesprávne právne posúdili najmä v postupe dojednávania rozhodcovskej doložky vo vzájomne vymenených listoch, dokazovanie vykonali bez účasti sťažovateľky, čím jej odňali možnosť konať pred súdom a vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu a jeho uznesením

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu preto, lebo na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka proti (v sťažnosti) namietanému uzneseniu okresného súdu podala riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľky predmetným uznesením okresného súdu a jemu predchádzajúcim postupom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu a jeho uznesením

Ústavný súd vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti postupu a rozhodnutiam odvolacieho súdu bral do úvahy neskoršie napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol, a preto nepovažoval v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je v prípadoch procesného rozhodnutia dovolacieho súdu považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu.

Ústavný súd preto predloženú sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté uznesenie krajského súdu ako súdu odvolacieho nepovažoval za oneskorene podanú, a to aj vzhľadom

na skutkovú okolnosť včasnosti sťažnosti v časti namietajúcej napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

Označenému postupu a uzneseniu krajského súdu sťažovateľka vytýka predovšetkým to, že vo svojom rozhodnutí formuloval vykonaným dôkazom odporujúci skutkový a právny záver vo vzťahu k spôsobu dojednávania rozhodcovskej doložky vo všeobecných poistných podmienkach sťažovateľky, ktorú posúdil ako absolútne neplatnú a ako neplatný posúdil aj rozhodcovský rozsudok vydaný na jej základe. Sťažovateľka namieta i neodstránenie vady postupu okresného súdu spočívajúcej vo vykonaní dokazovania bez jej účasti, čím jej bolo odňaté právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom

najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia

(po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj absencia ústavnoprávneho rozmeru namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že súdny exekútor v uvedenej veci doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie určitej sumy s príslušenstvom na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku, pričom vykonaním exekúcie bol okresným súdom poverený 22. apríla 2010. Na základe námietky povinného proti exekúcii okresný súd najprv exekučné konanie vo veci zastavil. Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoE 92/2012 z 30. marca 2012 bolo toto rozhodnutie zrušené ako neodôvodnené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd následne vo veci nariadil pojednávanie, ktorého sa žiaden z účastníkov konania nezúčastnil. Povinný svoju neúčasť ospravedlnil a sťažovateľka ani jej právny zástupca svoju neúčasť neospravedlnili. Okresný súd preto konal v neprítomnosti účastníkov konania a napadnutým uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú z dôvodu, že rozhodcovská doložka, ktorá založila hrubý nepomer v právach zmluvných strán a znemožnila spotrebiteľovi domáhať sa ochrany na štátnom súde, je v zmysle § 53 ods. 4

Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvárania zmluvy neplatná. Rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bol exekučný titul, sa teda uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemôže byť spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie.

Sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie na krajskom súde, v ktorom okrem iného namietala, že predmetné uznesenie je nezákonné. Sťažovateľka tiež uviedla, že nemala možnosť vyjadriť sa k veci, pretože jej nebolo umožnené zúčastniť sa dokazovania.

Krajský súd po preskúmaní odvolaní napadnutého uznesenia okresného súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľky nie je dôvodné.

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia zdôraznil, že *«Vzhľadom na to, že odvolací súd po preštudovaní veci dospel k názoru, že zistený skutkový stav veci môže byť právne posúdený s použitím inej právnej normy, než o ktorej konal a rozhodoval prvostupňový súd, a to konkrétne s použitím ustanovenia § 4 zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý upravuje formu a spôsob uzavretia rozhodcovskej zmluvy (doložky), vyzval podľa § 213 ods. 2 O. s. p. povinného i oprávneného na vyjadrenie sa k uvedenému. Vo výzve na vyjadrenie súd konštatoval, že vo veci nie je sporné, že rozhodcovská zmluva nebola uzavretá ako jeden dokument podpísaný oboma zmluvnými stranami, preto je pre rozhodnutie podstatným, či k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy došlo „vo vzájomne vymenených listoch“. Povinný na výzvu súdu uviedol, že k osobitnému vyjednaní rozhodcovskej doložky nikdy nedošlo, pretože Všeobecné poisťné podmienky z 21. 05. 2007 mu poisťovňa nikdy nedoručila, iba ich publikovala na svojom webovom sídle. Povinný vyslovil, že medzi ním a oprávneným nedošlo k faktickému vymeneniu listín – Všeobecných poisťných podmienok obsahujúcich v Časti XV. rozhodcovskú doložku, na základe ktorej konal a rozhodol rozhodcovský súd. Oprávnený doručil súdu žiadosť o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia s tým, že v ďalšom konaní bude oprávneného zastupovať iný právny*

zástupca, ktorý podá vyjadrenie najneskôr do 15. 07. 2013. S predĺžením lehoty na vyjadrenie súd súhlasil, avšak v tejto lehote (a ani do rozhodnutia odvolacieho súdu) vyjadrenie oprávneného podané nebolo. Súdu nebola oznámená ani zmena právneho zástupcu, preto súd naďalej konal s JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, podľa plnej moci nachádzajúcej sa v spise (č. l. 169).».

K námietke sťažovateľky, že exekučný súd si vlastnou cestou zabezpečil listinné dôkazy, krajský súd uviedol: „*Exekučný súd vychádzal z podkladov predložených do spisu oprávneným a povinným, listinné dôkazy si nezabezpečoval od súdneho exekútora ani od iných osôb. Odvolací súd postupom podľa § 213 ods. 2 O. s. p. účastníkov konania osobitne vyzval na vyjadrenie sa k ustanoveniu právneho predpisu, ktoré pri rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Oprávnený na predmetnú výzvu súdu vyjadrenie nepodal. K okolnostiam uzavretia rozhodcovskej zmluvy v predmetnej veci však oprávnený už vo vyjadrení k námietkam povinného uviedol...“*, že rozhodcovská doložka je súčasťou všeobecných poistných podmienok, ktoré povinný v plnom rozsahu akceptoval.

K spôsobu uzatvárania rozhodcovskej zmluvy krajský súd konštatoval: «*Žiadosť povinného (poistníka) o zníženie poistného prostredníctvom predtlačeneho, ale poistiteľom nepodpísaného tlačiva, ktorá o. i. obsahovala i ustanovenie o tom, že vzájomné spory budú riešené cestou rozhodcovského súdu, možno právne posúdiť ako návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Tvrdenie oprávneného, že týmto úkonom povinného (podpísaním žiadosti o zníženie poistného) bol v rámci tohto prejavu vôle povinným vyjadrený aj súhlas s rozhodcovskou doložkou obsiahnutou vo Všeobecných poistných podmienkach zo dňa 21. 05. 2007 nemožno akceptovať, nakoľko nebolo preukázané, že by povinný bol riadne oboznámený s týmito poistnými podmienkami (podľa vyjadrenia povinného, ktoré oprávnený v odvolaní nevyvrátil ani nespochybnil, povinný tieto poistné podmienky nemal k dispozícii, mal len informáciu, že sa nachádzajú na webovom sídle poistiteľa, v čase podpisu žiadosti o zníženie poistného však podľa jeho vyjadrenia nemal prístup na internet). Právna úprava (zákon o rozhodcovskom konaní) výslovne ustanovuje, že rozhodcovská zmluva (doložka) musí byť uzavretá písomne, pričom písomná forma je zachovaná, ak je*

rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení. Keďže v spise sa nenachádza listina obsahujúca výslovný súhlas – akceptáciu návrhu povinného na uzavretie rozhodcovskej zmluvy (ako návrhu samostatného a odlišného od žiadosti o zníženie poistného), možno konštatovať, že vo veci absentuje dohoda zmluvných strán o riešení sporov z poistnej zmluvy rozhodcovským súdom. Za takýto súhlas s návrhom povinného na riešenie sporov v rozhodcovskom konaní nemožno považovať list z 10. 08. 2007, ktorým bola vydaná poistka ako potvrdenie o znížení poistnej sumy, nakoľko poistka neobsahuje výslovné prejavenie vôle riešiť spory zmluvných strán v rozhodcovskom konaní. Pokiaľ rozhodcovský súd konal a rozhodol bez náležitého zmocnenia zo strany účastníkov právneho vzťahu, rozhodnutie rozhodcovského súdu nie je spôsobilým exekučným titulom a nemožno na jeho základe viesť exekučného konanie... Súčasne odvolací súd uvádza, že ak žiadosť o zníženie poistného možno právne posúdiť len ako návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, je bez právneho významu ustanovenie, že povinný môže najneskôr v lehote do 10 dní od zaslania tejto žiadosti odstúpiť od časti XV. Všeobecných poistných podmienok z 21. 05. 2007, pretože odstúpiť možno len od už uzavretej zmluvy. Dokiaľ nebola zmluva uzavretá, môže byť návrh odvolaný, ak odvolanie dôjde osobe, ktorej je určený, skôr, než táto osoba odoslala prijatie návrhu (§ 43a ods. 3 Občianskeho zákonníka), uvedený text v žiadosti o zníženie poistného však očividne nemyslel na tento prípad. Dňa 20.08.2007 povinný ako poistník podpísal „Potvrdenie poistky TS1/07 o znížení poistného“, ktoré taktiež obsahovalo ustanovenie, že poistník je oprávnený najneskôr v lehote 10 dní od doručenia tohto potvrdenia poisťovni jednostranne odstúpiť od Časti XV. všeobecných poistných podmienok z 21.05.2007 bez toho, aby bol odstúpením dotknutý zvyšok poistného vzťahu. Aj na tomto mieste však odvolací súd opätovne uvádza, že odstúpiť možno len od platne uzavretej zmluvy.

Tvrdenie odvolateľa, že povinný podľa vlastnej vôle mohol a nemusel osobitne podpísať rozhodcovskú doložku uvedenú v osobitných zmluvných dojednaniach nemá oporu v zistenom skutkovom stave. Podľa skutkových zistení súdu vyplývajúcich zo spisu totiž povinný nepodpisoval osobitné zmluvné dojednania (obsahujúce rozhodcovskú doložku),

ale podpisoval len žiadosť o zníženie poistnej sumy, predtlačené tlačivo ktorej obsahovalo i návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy.»

K námietke sťažovateľky, že postupom okresného súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže prvostupňový súd pojednával v jej neprítomnosti, hoci požiadala o odročenie pojednávania, krajský súd uviedol: „*Zo spisu vyplýva, že na toto pojednávanie bol riadne predvolaný povinný aj oprávnený. Povinný sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast však ospravedlnil a zaslal súdu písomné vyjadrenie. Právny zástupca oprávneného sa na pojednávanie nedostavil. V spise sa nachádza úradný záznam o tom, že dňa 24.09.2012 krátko pred odchodom do pojednávacej miestnosti obdržala asistentka telefonát od vedúcej exekučnej kancelárie okresného súdu, že právny zástupca oprávneného telefonicky ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní z dôvodu poruchy na motorovom vozidle, pričom však sa v zázname uvádza, že volajúca osoba nevzniesla žiadosť o odročenie pojednávania. Ak neboli splnené podmienky na odročenie pojednávania (žiadosť o odročenie pojednávania a existencia dôležitých dôvodov pre odročenie pojednávania), nemožno hovoriť o takej vade konania, ktorá by mala za následok zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia. Zo skutočností uvedených právnym zástupcom oprávneného nemožno posúdiť, či porucha na osobnom motorovom vozidle právneho zástupcu bola naozaj relevantným dôvodom na odročenie pojednávania, odvolateľ pritom ani v odvolaní neuviedol konkrétne skutočnosti svedčiace o tom, že existoval dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Odvolací súd navyše vzal do úvahy aj skutočnosť, že platná právna úprava už neukladá súdu pojednávať v prípadoch rozhodovania podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Odvolací súd súčasne konštatuje, že oprávnený mal možnosť vyjadriť sa v konaní k okolnostiam podstatným pre rozhodovanie súdu a toto svoje právo aj využil.“*

Odôvodnenie uznesenia krajského súdu nemá podľa názoru ústavného súdu arbitrárny charakter. Ústavný súd tiež už judikoval, že judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (predtým Európskeho súdneho dvora) vychádza z predpokladu, že kontrolu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách má súd realizovať ex offo, pričom

nevyhnutnosť tohto postupu je daná povahou a významom verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana spotrebiteľa (II. ÚS 235/2012). Aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov, považuje postup krajského súdu za ústavne akceptovateľný. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s takýmto prístupom a z neho plynúcim právnym názorom krajského súdu vysloveným v odvolacom konaní nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením

Proti označenému rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie najvyššiemu súdu, ktorý ho odmietol ako neprípustné.

K zásadnej námietke sťažovateľky týkajúcej sa odňatia možnosti konať pred súdom ako jedného z dôvodov prípustnosti dovolania z dôvodu nenariadenia pojednávania pred okresným súdom, prekvapivosti posúdenia exekučného titulu okresným súdom na základe dokazovania vykonaného v jej neprítomnosti bez možnosti vyjadriť sa k takémuto právnemu posúdeniu veci pred rozhodnutím okresného súdu je potrebné uviesť, že ústavný súd

vzhľadom na závažnosť tejto námietky a nejednotnosť argumentácie jednotlivých senátov pri právnom posúdení v obdobných prerokovaných a rozhodnutých veciach pristúpil k zjednoteniu odchylných právnych názorov a v pléne prijal stanovisko sp. zn. PLz. ÚS 1/2014 zo 7. mája 2014, ktorým v zmysle § 6 poslednej vety zákona o ústavnom súde je ústavný súd pri rozhodovaní v ďalších obdobných veciach viazaný.

Podľa uvedeného stanoviska: „Pri preskúvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 Exekučného poriadku) sa môžu primerane uplatniť ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vzťahujúce sa na dokazovanie. Ak exekučný súd pri preskúvaní žiadosti exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vychádza aj z iných listín (či iných dôkazov) než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia), a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania; ak tak exekučný súd neurobí, zakladá jeho rozhodnutie dôvod na vyslovenie porušenia základného práva oprávneného vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Pre ústavnú konformnosť konania ako celku postačuje, ak je oprávnenému táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom konaní“ (PLz. ÚS 1/2014). Na uvedené stanovisko upriamil pozornosť aj najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutí (s. 11).

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k sťažovateľkou tvrdenému odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP poukázal na spomínané stanovisko pléna ústavného súdu a ďalej uviedol:

«Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesné nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolateľ tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f) O. s. p. došlo tým, že súdy vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania a bez jeho

účasti, čím mu odopreli právo viesť kontradiktórne konanie. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) č. k. II. ÚS 499/2012-47 zo dňa 10. 07. 2013, v ktorom ústavný súd vyslovil porušenie základného práva a práva oprávneného zaručené v čl. 48 ods. 2 a 51. 46 ods. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“ alebo „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) vo veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 Cdo/5/2012. ... Dovolací súd zastáva názor, že v štádiu exekučného konania, v ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom, je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín a že v tomto štádiu exekučného konania súd nevykonáva dokazovanie ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.

Ak teda dovolateľ vyvodzoval existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. z toho, že súdy vykonali „dokazovanie“ bez nariadenia pojednávania a v jeho neprítomnosti, išlo aj v tejto časti jeho dovolania o námietku neopodstatnenú, pretože namietaným postupom súdov nebola znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení. Dovolací súd dodáva, že v preskúmvanej veci oprávnený proti uzneseniu exekučného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú podal odvolanie, čím reálne využil možnosť, aby jeho vec bola preskúmaná v odvolacom konaní.

Prípustnosť dovolania dovolateľ v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. odôvodnil aj nepreskúmateľnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia, majúcou za následok jeho arbitrárnosť.

Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvostupňového, ako aj odvolacieho, konštatuje, že tieto kritériá stanovené pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. (v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p., § 211 ods. 2 O. s. p.), splňajú a preto ich možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, výsledky vykonaného

dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Rovnako aj uznesenie odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových záverov súdu prvého stupňa a pokiaľ tieto právne posúdil s použitím inej právnej normy, než o ktorej konal a rozhodoval súd prvého stupňa (§ 4 ZoRK), vysvetlil, ktoré okolnosti ho k záveru o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy viedli, zdôrazniac, že odvolací súd postupom podľa § 213 ods. 2 O. s. p. vyzval účastníkov, aby sa k možnej aplikácii „nového“ ustanovenia vyjadrili (ktorú možnosť využil len povinný), preto nemožno hovoriť ani o „prekvapivosti“ napadnutého uznesenia pre oprávneného.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že základné právo oprávneného na spravodlivý proces a na súdnu ochranu garantovanú mu ako účastníkovi konania podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, postupom odvolacieho súdu porušené nebolo. Za porušenie základného práva zaručeného v uvedenom článku ústavy nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Navyiac, odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o dovolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05), ktorá podmienka preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia dodržaná bola.

Vo vzťahu k námietke dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce správny právny predpis použil, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné),

samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).»

Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje ústavný súd za potrebné v prvom rade uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky vo všeobecnosti upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 OSP.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné, a nezistil pritom žiadnu skutočnosť signalizujúcu svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované uznesenie najvyššieho súdu je určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov, zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v dovolaní, nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto ani z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľky. V zmysle svojej judikatúry totiž ústavný súd považuje za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd pri preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu zistil, že tento sa ústavne prijateľným spôsobom vysporiadal s právnou argumentáciou sťažovateľky a relevantné zákonné ustanovenia aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy. Nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 ústavy).

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Vychádzajúc z prijatého stanoviska pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2014 zo 7. mája 2014, ako aj z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje príčinná súvislosť medzi označenými právami sťažovateľky a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou označených práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti

alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia. Ústavný súd preto považuje sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

K tomuto rozhodnutiu sa podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2015